

II.

Šhto pak mějesche na šebi Knjesowe psche-
krafnjenje sa jeho wuczomnikow a šhto ma
hischcze sa naš na šebi? to je nasche druhe pra-
schenje. Wuczomnizy dyrbjachu psches njo wěšczi sczinjeni
bncz, so je jich knjes a mischtr woprawdze Šsyn žiweho
Boha. Šhtož jich mějesche tamne pschekrafnjenje wuczicž,
to Boži hlóš w tutym šłowje wobšwědzi: To je mój
lubn Šsyn, na kotrymž ja mam dobre spodo-
banje; teho wy posłuchajcze!

Wuczomnizy běchu drje hižom dóšli k temu pósnaču,
so Jesuš je Khrystuš, Boži Šsyn. S jeho šłowow a
šutkow běchu šami to pschewědzenje dostali, kotrež Pětr
wupraji w tym wusnaczu: „My šmy wěri a pósnali, so
ty šy Khrystuš, tón Šsyn teho žiweho Boha“ (Jan. 6, 69).
Nětk k temu pschińdže tuto pschekrafnjenje jako wobtwjer-
dzenje a šasnglowanje jich wusnacza. Tón Knjes, kotrehož
krafnoscz běchu tež pod wotrocžkowym šchtaltom widžili,
połasa jim nětk žyle šjawnje tajku šwoju krafnoscz. Nětk
da hlóš š njebeš jich wusnaczu wotmolwjenje š móžnym
wobtwjerdzenjom: Haj, tak je, kaž šcze wusnali, tutón je
mój lubn Šsyn, na kotrymž ja mam dobre spo-
dobanje; teho wy posłuchajcze!

Wšchaf tež jim nastawasche czežki čas: jich mischtra
czerpjenje dyrbjesche tež jim a jich wěrije wšchelle spytowanje
pschinjescz. Kaš lóhko móžachu šašo do njewěstoscze šapa-
nycz! Šdyž jeho widžichu poddateho do rukow póhanow,
š hanibu pschikryteho, jako wotšudženeho šłóšnika na drjewo
poklecza pschibiteho, njedyrbjachu dha šo tajke praschenja
šběhacž w jich wutrobach: Je dha wón šawěšcze Khrystuš,
Boži Šsyn? njeje tola wšcho molenje było? Tehdy dyr-
bjesche dopomnjenje tuteho pschekrafnjenja jich pošylnicž,
tehdy jim tuto šłowo do wuschow šlincžecz: To je mój
lubn Šsyn, teho posłuchajcze!

Kaš pak wšcho hinaš pschińdže, hacž běchu šebi myšlili!
Woni budžichu najradši na horje wostali. Matwarmy
jow hěty, tebi jenu, Mójšafej jenu a Eliafej
jenu! tajke běchu jich pomyšlenja w tamnych wofomiknje-
njach. Wužiwacž chychu dostate šbože, tracž dyrbjesche po
jich měnjenju tamna šhwilka pošběhnjenja. Po Božich